

GREGG HURWITZ

HLAVOU PROTI ZDI

TALPRESS

Hlavou proti zdi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Gregg Hurwitz

Hlavou proti zdi – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Gregg Hurwitz v nakladatelství TALPRESS:

ROMÁNY SE SIROTKEM X

Sírotek X

Pan Nikdo

ROMÁNY PRO MLÁDEŽ

Invaze ženců

Poslední naděje

HLAVOU
PROTI
ZDI

Gregg Hurwitz

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v románu jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2018 by Gregg Hurwitz
Translation © 2018 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7687-5 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7702-5 e-kniha

*Pro Garyho a Karen Messingovy
a
Darru a Zacha Brewera.*

*Svou rodinu si nevybíráte,
ale občas máte štěstí.*

„A teď, když nemusíš být dokonalá,
můžeš být dobrá.“

John Steinbeck, *Na východ od ráje*

Evan si přešel po kloubech rukou, po bojovém nasazení začínaly nabírat odstín baklažánu. Opřel se o volant. Nos měl čerstvě zlomený, crčel z něj rudý pramínek. Nic hrozného, spíš se jen polhnul ve starých místech zlomu.

Prohlédl si nos ve zpětném zrcátku, pak po něm natáhl ruku a křupnutím ho vrátil do původní pozice.

Řízení cadillacu táhlo doprava a hrozilo, že skončí v příkopu vedle silnice plném dešťové vody. Pružiny sedadla ho štouchaly zezadu do stehů a potah, propálený na několika místech od cigarety, byl cítit po mentolu. Ze stropního osvětlení zbyla jen vypálená žárovka, brzdové kotouče vydávaly zvuk, jako když škrtíte slepici, a levé zadní brzdové světlo bylo vytlučené.

Taky si mohl ukrást lepší auto.

Lilo jako z konve. No prostě Portland. Anebo – pokud by měl být přesný – krajina poblíž města Hillsboro.

Velké krůpěje přeměnily střechu v bubínek. Voda se valila po čelním skle a rozstříkávala se od pneumatik.

Smykem projel zatáčku a minul nějaký billboard. O malou chvíli později ozářila zadní okno caddilacu červená a modrá světla.

Polda.

Rozbité brzdové světlo.

To nepřišlo zrovna vhod.

Zejména v případě tohoble auta, protože už určitě figurovalo v databázi kradených vozů. Teď si policista projede registrační značku, pokud to už neudělal.

Evan vydechl. Pak sešlápl pedál níž.

Ozvaly se sirény. Světla jako by povyrostla.

Evan zahlédl za volantem siluetu policisty. Připomínal terč ze střelnice – hlava a hrudník, nejzranitelnější části těla.

Hillsboro se pyšnilo pověstí nejbezpečnějšího města pacifické oblasti Středozápadu. Evan doufal, že na tom teď nic nezmění.

Sešlápl brzdu, trhl volantem a mohutný vůz se zhoupl a odbočil.

Ve zpětném zrcátku uviděl Evan další dva policejní vozy.

Povzdechl si.

Tři hládková auta zářící jako vánoční stromek, se řvoucími sirénami, se za ním valila v obou pruzích a přibližovala se.

V té chvíli začaly být rány ozývající se z kufru výraznější.

1

Opatrnosti není nikdy dost

Evan se rychle protáhl dveřmi svého ateliérového bytu v obytné budově zvané Hradní výšina. Telefon RoamZone měl naražený na ucho. Přístroj v pouzdru z tvrzené pryže a s Gorilla sklem měl odolnost hokejového puku a bylo ho prakticky nemožné vystopovat. Každý příchozí hovor na 1-855-2-PANNIKDO cestoval v digitální podobě přes internet celým labyrintem zakódovaných virtuálních soukromých síťových tunelů. Po celosvětové okružní výpravě po softwarových telefonních ústřednách se pak nakonec vynořil ve sluchátku RoamZonu.

Evan reagoval na všechna volání stejně.

Potřebujete mou pomoc?

Tentokrát, poprvé, zněl hlas na druhé straně povědomě.

Jack Johns.

Jack kdysi vytáhl Evana z temného prostředí sirotčince a v jeho dvanácti letech ho zařadil do kompletně utajeného programu,

řízeného z nejskrytějšího zákoutí ministerstva obrany. Jack udělal z Evana Sirotku X, jednoho ze špičkových zabijáků, kteří se vydávali tam, kde se neobjevovaly americké oficiální orgány, a dělali to, co oficiální americká vláda ne. Jack učil Evana, jak se stát zabijákem, ale současně dbal o to, aby v něm zachoval lidskost.

Ten jediný otec, kterého kdy Evan poznal, teď volal na linku vyhrazenou lidem ve smrtelném nebezpečí. A na Evanovu otázku – *Potřebujete mou pomoc?* – odpověděl jedním slovem.

Ano.

Evan a Jack měli složitý, několikafázový protokol pro navázání kontaktu. Takto nikdy nepostupovali.

Pokud Jack volal na tohle číslo, musel narazit na problém, který by kdekdo jiný považoval za konec světa.

K Evanovi ale nedorazilo víc než to jediné slovo. Na lince se rozlehl protivný statický šum a spojení začalo vypadávat.

Svíral přístroj v ruce – snad až příliš pevně – a křičel: „Jacku? Jacku? *Jacku.*“

Před osmi lety se Evan vzepřel a odešel z programu Sirotek. V té době patřil ke špičkovým položkám programu. S ohledem na citlivé informace v jeho hlavě, těla, která dostal pod zem, i dovednosti zakódované v jeho svalech mu další existence neměla být dovolena. Program převzal nejbezcitnější ze Siroteků, Charles Van Sciver, a upnul se k tomu, že Evana vystopuje a sprovodí ze světa.

Nakonec pokud člověk neexistuje, je jeho zmizení o to jednodušší. Program Sirotek zahalovalo tolik závojų tajemství, že o tom, kde jednotliví Sirotki jsou, věděli pouze jejich bezprostřední manipulanti. Navíc fungovali odděleně a byli vysíláni do akce prostřednictvím zašifrovaných příkazů, jejichž existenci bylo možné na každé úrovni hodnověrně popřít.

Proto Evan prostě zmizel i pro tento svět a ponechal si operační přezdívku, kterou si vysloužil při svých tajných akcích. Jméno, které se vyslovovalo šeptem v zadních místnostech zpravodajských agentur po celém světě.

Pan Nikdo.

Teď pomáhal zoufalým, těm, kteří se neměli na koho obrátit, lidem, kteří trpěli v rukou bezohledných a krutých zločinců. Jeho klienti zavolali na 1-855-2-PANNIKDO. A jejich problémy byly vyřešeny.

Čistě. Efektivně. Neosobně.

Až do této chvíle.

Po 650 čtverečních metrech ateliéru se teď rozléhaly Evanovy napjaté kroky. Volný pás ocelově šedivé podlahy tu a tam přerušovala pracovní stanice, pár sedacích kusů nábytku a spirálovité schodiště, které stoupalo do horní úrovně uzpůsobené jako čítárna. Prostor kuchyně byl stejně tak moderní, vše nerez ocel a litý beton. Výhled odsud seshora, z dvacátého prvního patra, byl oslnivý – dvacetikilometrový pruh Los Angeles směřující na východ se chvěl jako fata morgána.

Navzdory rozlehlosti toho prostoru měl však Evan problém s dýcháním. Cítil, jak mu něco nezvládnutelného svírá prsa, něco, co nedokáže identifikovat. Strach?

„Jacku.“

Ve sluchátku to zachrastilo ještě víc a pak – konečně – se z něj znovu ozval Jackův hlas. „Evan?“

Znělo to, jako kdyby Jack seděl v autě. V pozadí duněl motor.

„Jsem tu,“ promluvil na něj Evan. „Jsi v pořádku?“

Ze sluchátka se vyvalil hukot silnice ubíhající pod Jackovými pneumatikami. Když Jack promluvil znovu, jeho hlas zněl zlomeně. „Lituješ toho? Co jsem ti provedl?“

Evan se nadechl a uklidnil svůj srdeční pulz. „O čem to mluvíš?“

„Přál sis někdy, abych tě z toho sirotčince nikdy neodvezl? Abych tě nechal žít obyčejným životem?“

„Jacku – kde jsi?“

„Nemůžu ti to říct. Vsadím boty, že mě teď odposlouchávají.“

Evan zíral skrz neprůstředná, od stropu k podlaze se rozprostírající lexanová okna. Pancéřované závěsy byly stažené, ale

skrz mezírku v jejich titanem vyztuženém úpletu pořád viděl na jiskřící město.

Opatrnosti není nikdy dost.

„Tak proč voláš?“ zajímal se Evan.

„Chtěl jsem slyšet tvůj hlas.“

Na druhé straně linky zahvízdaly gummy. Jack jel rychle, to jediné mohl Evan odvodit.

Nemohl ovšem tušit, že Jacka pronásleduje – nenápadně, i když ne tak nenápadně, aby si toho Jack nevšiml – pět SUV nasazených na jeho sledování. Nebo že simulátor retranslační věže Stingray odchyťává Jackův signál a zaznamenává každé jeho slovo. Ani to, že za pět minut proříznou s dunivým zvukem oblaka listy rotoru a útočná helikoptéra Black Hawk se snese noční oblohou dolů, aby zvrátila prach. A že termální skener už zaregistroval Jacka v sedadle řidiče a zobrazuje jeho tělo o teplotě 37 °C v červené a žluté barvě.

Evan teď jen věděl, že něco je děsivě špatně.

Statický šum se změnil na vrčení a pak, najednou, byla linka čistá, že už to víc nebylo možné. „Zdá se, že tohle je můj devátý život, hochu.“

Na chvíli Evan ztratil hlas. Pak se přinutil, aby z něj vyšlo alespoň pár slov: „Pověz mi, kde jsi, a já tam pro tebe přijedu.“

„Pro mě už je příliš pozdě,“ řekl Jack.

„Když mi nedovolíš, abych ti pomohl, tak o čem se máme bavit?“

„Předpokládám, že o věcech, na kterých skutečně záleží. O životě. O tobě a o mně.“ Jack porušoval svá vlastní pravidla.

„Protože tohle nám jde tak dobře?“

Jack se rozesmál tím svým nakráplým smíchem, nesoucím se na hladině jediného tónu. „Občas se nám to, co je důležité, ztrácí v mlze. Ale možná bychom tomu měli dát prostor dřív, než... Znáš to.“ Další skřípění pneumatik. „Raději to zkrátíme.“

Evan ucítil v očích nevysvětlitelné vlhko a mrknutím se ho snažil zbavit. „Jistě. Můžeme to zkusit.“

„Lituješ toho?“ zeptal se znovu Jack. „Co jsem provedl?“

„Jak na tohle mám odpovědět?“ opáčil Evan. „Nic jiného neznám. Nikdy jsem nežil jiný život, ve kterém bych byl instalatér nebo učitel nebo... nebo táta.“

Teď už byl zvuk helikoptéry na druhé straně linky dobře slyšitelný.

„Jacku? Jsi tam ještě?“

„Asi... asi chci vědět, jestli je mi odpuštěno.“

Evan přinutil své vyschlé hrdlo polknout. „Nebýt tebe, skončil bych ve vězení, umřel na předávkování nebo zabitý nožem v baru. Je to dost pravděpodobné. Neměl bych žádný život. Nebyl bych sám sebou.“ Znovu polkl, tentokrát s menším úspěchem. „To, že jsem tě poznal, bych za nic nevyměnil.“

Dlouhé ticho narušované jen hukotem pneumatik na asfaltu.

Nakonec Jack řekl: „Je od tebe hezké, že to říkáš.“

„Na to ‚hezké‘ bych moc nevsázel. Řekl jsem to, protože je to pravda.“

Zvuk rotorů zesílil. V pozadí Evan slyšel hvízdání pneumatik dalších vozů. Soustředil na ty zvuky veškerou pozornost, kterou v sobě měl. Spojení přeměřované přes patnáct zemí na čtyřech kontinentech, poslední tenká spojnice s člověkem, kterého měl raději než kohokoliv na světě.

„Neměli jsme čas,“ vypadlo z Evana. „Neměli jsme dost času.“

„Mám tě rád, synku,“ promluvil Jack.

Evan od něj nikdy taková slova neslyšel. Něco mu sklouzlo po tváři a zůstalo to viset na čelisti.

„Rozumím,“ odpověděl.

Telefon zmlkl.

Evan stál ve svém ateliéru, chlad z podlahy mu procházel botami a studil na chodidlech, lýtkách, na celém těle. Telefon měl pořád naražený na tváři. Bez ohledu na prochlادlost těla celý jen hořel.

Konečně telefon položil. Stáhl si propocené triko. Došel do kuchyně a trhnutím otevřel mrazničku. Uvnitř ležely vyrovnané jako náboje láhve nejlepších vodek světa. Vytáhl hranatou

láhev Double Cross, sedmkrát destilované a filtrované slovenské lihoviny. Byla vyrobena z ozimé pšenice a horské vody čerpané z vodních nádrží na úpatí Tater.

Jedna z nečistších tekutin, jaké znal.

Nalil si na dva prsty do sklenky a sedl si, zády opřený o studenou lednici Sub-Zero. Nechtěl pít, jen ji chtěl držet v ruce. Dýchal čisté výpary a doufal, že dokážou sterilizovat jeho plíce, jeho hrudě.

Jeho srdce.

„Jo,“ utrousil. „Do hajzlu.“

Se sklenicí v ruce čekal deset minut a pak deset dalších.

Jeho RoamZone zazvonil znovu.

Na jeho přístroji se neobjevilo NEZNÁMÝ VOLAJÍCÍ, ani BLOKOVANÉ ČÍSLO. Neobjevilo se tam vůbec nic.

S hrůzou Evan přijal hovor a přiložil si přístroj k obličejí.

Byl to ten hlas, kterého se obával nejvíc.

„Co kdyby sis došel pro digitální kontaktní čočky,“ navrhl mu ten hlas. „Tohle tě bude zajímat.“

2

Temná hmota

O pět dnů dříve

Rozložitý muž se prodíral vějířovitými listy a lepkavou vlhkostí džungle. Nohy se mu bořily do amazonského bahna. Maskovací vojenský klobouk stínil obličej. Z jeho okraje visela síť proti moskytům a pohybovala se dovnitř a ven, jak muž dýchal. Přízračný efekt – dýcháním se proměňující tvar hlavy – působil dojmem, že jde o dvounohého tvora, který se pohybuje mezi ztrouchnivělými kmeny. Oblečení měl nasáklé potem. Na hodinkách poblikávala červená tečka GPS a poháněla ho kupředu.

Za ním šel další muž. Jordan Thornhill měl vyváženou postavu sportovce, provazce svalů a přesnost pohybů, vlasy vystříhané téměř k lebce, na bocích vyholené žiletkou. Svlečenou košili měl zastrčenou za pasem kalhot. Zpocená tmavá kůže vypadala jako naolejovaná.

O pár kilometrů dříve vystoupili z pronajatého džípu, v místě, kde další jízdě bránil hustý porost.

Teď mlčky pokračovali dál, bahno jim čvachtalo pod botami a listy šustily nad širokými rameny. Fíkusy škrtiči se vinuly kolem mohutných stromů a připravovaly je o poslední zbytky života. V korunách třepotali křídly netopýři. Kdesi v dálce dokazovali vřešťani, že si své jméno zaslouží.

Thornhill se držel těsně za zády mohutného muže, jeho pohyby byly hbité a plynulé. „Jsme daleko od Kansasu, šéfe. Jste si jistý, že to ten chlapík má u sebe?“

Neviditelný obličej pod kloboukem se otočil k Thornhillovi. Síť se pohybovala sem a tam jako tlukoucí srdce. Konečně ji muž zvedl a přehodil přes krepmu. Operace daly většinu škod na pravé straně obličje Charlese Van Scivera do pořádku, ale stále tu zbývalo pár nenápadných jizev na spánku. Zornici pravého oka měl natrvalo roztaženou a někde v jejích hlubinách se vznášel malý mráček ve tvaru hvězdice.

Vzpomínka na výbušninu, kterou téměř před rokem nastražil Sirotek X.

Jako ředitel Programu Sirotek měl Van Sciver prostředky k nápravě většiny fyzických škod, ale hněv, který v něm kypěl, to nezmenšilo.

Pod Van Sciverovým pohledem se Thornhill necítil nejlíp. To žraločí oko lidi zneklidňovalo.

„Měl to u sebe,“ zareagoval Van Sciver. „Mám to z dobrého zdroje.“

„Jakého zdroje?“

„Tu otázku myslíš vážně?“ zamračil se Van Sciver. Ty jizvy nevypadaly tak hrozně, dokud se nezačal šklebit a kůže se napjala, většinou špatným směrem.

Thornhill zavrtěl hlavou.

„Jediná správná otázka zní, jestli to tam pořádek je,“ pokračoval Van Sciver. „Je taky možné, že už to přenáší v žaludku nějaký jaguár. Nebo jestli došlo k požáru – co my sakra můžeme vědět.“

„Občas,“ zamyslel se Thornhill, „člověku stačí jen trochu štěstí.“

Ano, štěstí. Celé měsíce prožil Van Sciver uvnitř virtuálního

bunkru vytvořeného ze serverů a s pomocí nejvýkonnějšího deep learningového softwaru pro dobývání dat v dějinách výpočetní techniky hledal nějakou – *jakoukoliv* – stopu Sirotky X. Poslední pokyny seshora zněly jasně. Hlavní Van Sciverovou prioritou bylo eliminovat zbloudilé Sirotky. Každého, kdo odešel. Každého, kdo byl vyřazen. Každého, o jehož spolehlivosti bylo možné pochybovat.

A co bylo nejdůležitější, i toho jediného Sirotky, který se kdy – v zaznamenané historii programu – vzepřel.

Nakonec ze širokého záběru data zpracovávajících programů vypadla stopa, záblesk rybářské třpytky v oceánu dat, která se den co den valila kyberprostorem. A i Van Sciver se domníval, že nazývat ji stopou je příliš ctižádostivé. Spíš než o stopu mohlo jít o stopu ke stopě vedoucí k Sirotkovi X.

Vše, co s ní souviselo, se rychle stalo ve světě rozvědky legendou. Bylo to nějak takto: Nějaký agent střední důležitosti z ministerstva obrany se prostřednictvím jakési spletité vyděračské aféry dostal k vysoce citlivým datům, která obsahovala choulostivé informace týkající se Programu Sirotek. Pár přezdívek, pár posledních známých adres, pár dvojic manipulantů a Sirotků. Tyhle střípky a drobečky byly odchyceny z různých utajených kanálů mimo Program Sirotek pár vteřin předtím, než došlo k jejich zpracování.

Zmíněný agent doufal, že to napomůže jeho kariérnímu růstu, ale brzy zjistil, že sáhl do vosího hnízda: data byla pro použití příliš nebezpečná. Nechal si je jako pojistku, bez ohledu na platné pokyny z Bílého domu, že veškerá data týkající se Programu Sirotek *musí* být zlikvidována. Hovořilo se o tom, že stínová složka přežila pár měsíců, ale byly to jen zvěsti.

Až do okamžiku, kdy stopu této stínové složky zachytily silné Van Sciverovy servery pro těžbu dat a prověřily její existenci průzkumem informací, které s ní souvisely – jako když se dohadujete o existenci neviditelné černé hmoty tím, že sledujete gravitační působení v jejím okolí. Agent střední důležitosti ucítil, že má na zádech namalovaný terč, a zmizel pod zem.

A to více způsobily.

Nakonec ho nezlikvidoval žádný Sirotek, dokonce ani kolega agent. Smetl ho neočekávaný pasát.

Van Sciver si dal slib, že až ten čas přijde, opustí svůj bunkr a zašpiní si boty – jen aby získal stopu, která ho dovede k Sirotkovi X. A teď byl tady, s čvachtáním se bořil do bahnité kaše na jiném kontinentu a směřoval k té zářivé trpytce.

Ucítili to dřív, než uviděli zdroj. Těžký vzduch byl náhle zahuštěn pachem jatek. Vydrápali se do svahu. Nad nimi byl v kmeni banyánu zaseknutý ocasní rotor vrtulníku Sikorsky S-70, který masivní strom téměř rozpůlil vedví.

Thornhill si zamával rukou před obličejem. „Zatraceně.“

Van Sciver natáhl do plic pach leteckého benzínu a hniječím masa tak silný, že cítil jeho chuť. Prodrali se hustým podrostem a došli k tomu místu. Ležící trup helikoptéry byl na boku, opřený o obrovský balvan připomínal psa, který se chce podrbat na zádech. Opotřebovaný vojenský transportní vrtulník přestavěný na soukromé lety, minimálně desetkrát prodaný a znovu koupený, byl teď pomalu pohlcován džunglí.

Pilota náraz prohodil čelním sklem. Jeho tělo, vzhůru nohama zamotané do křehkého objetí s liánou nějakých pět šest metrů nad zemí, drželo pohromadě jen díky letecké kombinéze. Tkáň jako by byla živá, hemžilo se to v ní pohybem.

Ohniví mravenci.

Z trupu se ozvalo zašustění a pak vyprahlý hlas: „Je tam někdo? Bože, řekněte, že tam někdo je.“

Van Sciver a Thornhill se přiblížili. Van Sciver se musel přikřít, aby nahlédl dovnitř.

Agent národní bezpečnostní agentury visel neživotně z bočního sedadla, ruce se mu prapodivně houpaly – pasažér horské dráhy, který se zrovna dostal do vývrtky. Ramenní popruh se zařezával do tmavošedého saka a – s ohledem na horko – to vypadalo, že už se částečně zabydlel v jeho tkáni.

Spolucestujícímu agenta se podařilo vlastní pás uvolnit. Ležel tu teď se zvláště a nepřírozeně pokroucenýma nohama.

Skrz kalhoty mu na kolena vykukoval úštěpek kosti. Kůže kolem ní byla nafouklá a rudá.

Na tváři se mu leskly slzy. „Myslel jsem, že tu umřu. Zůstal jsem sám... uprostřed téhle...“ Vzlyky přešly v suché hekání.

Van Sciver se podíval přes něj na mrtvého agenta a ucítil v prsou jiskřičku naděje. Zavěšené tělo vypadalo přiměřeně zachovale. Van Sciver zatlačil své vzrušení zpět do malého temného místa v hrudi, které si vyhradil pro Sirotku X. Tolikrát už byl blízko, aby mu nakonec prsty sklouzly po hraně útesu.

„Ten popruh ho udržel nad zemí,“ poznamenal Van Sciver k Thornhillovi. „Uchránil ho před živly. Můžeme to zkusit.“

Pasažér natáhl ruku k Van Sciverovi. „Vodu,“ zachroptěl. „Potřebuju vodu.“

Thornhill se protáhl dovnitř a elegantně protančil vrakem, takže během chvíle stál proti agentovi a prakticky se mu díval do očí.

„Je celkem nedotčený,“ vyhodnotil Thornhill jeho stav. „Na soutěž *Muž roku* už bych ho asi nenominoval, ale i tak. Máme tu slušnou mrtvolu.“

Pasažérem zacloumal suchý, trhavý kašel. „Vodu,“ zašeptal.

„Vytáhneme to tělo ven,“ nařídil Van Sciver.

„Přeříznu mu pás,“ navrhl Thornhill, „a vy ho stáhnete. Rozhodně nepotřebujeme, aby se nám ten sajrajt rozsypal po celém vnitřku kabiny.“

„Prosím.“ Pasažér se chytil záložky Van Sciverových kalhot. „Prosím, alespoň se na mě podívejte.“

Van Sciver vytáhl z pouzdra v podpaží pistoli a střelil pasažéra do hlavy. Pak ho popadl za boty a vytáhl ze zbytku helikoptéry ven. Krátce nato se vrátil dovnitř a společně s Thornhillem opatrně sundali agenta z jeho nedobrovolného závěsu. Vyžadovalo to pár nepříjemných chvatů. Zápach byl děsivý, ale Van Sciver byl na děsivé věci zvyklý.

Obezřetně vytáhli mrtvolu do polední výhně a položili ji na kus rovné země. Thornhill měl rudé oči. Z krku mu vycházely zvuky, jako by se dusil. Dali si pauzu a udělali pár kroků, aby

si našli čerstvý vzduch. Van Sciverovi došlo, že až se vrátí do civilizace, budou muset spálit oblečení.

Aniž by řekli slovo, vrátili se společně k mrtvole. Stáli a zírali na něj. Pak Van Sciver vytáhl zavírací nůž a osvobodil tělo z oblečení.

Teď tam leželo, nafouknuté a vypouštějící plyny.

Thornhill na první pohled vypadal obyčejně, tak jako většina Sirotků. Byl vybrán, aby splynul s davem. Ale když se usmíval, byl výrazně hezký. A právě teď mu zářil na tváři úsměv.

„Fakt tu blbost má u sebe? To by se nám splnil sen.“

Van Sciver strčil ruku do kapsy vojenských kalhot a vytáhl dvoje speciální zvětšovací brýle pro opraváře hodinek. Jedny podal Thornhillovi.

„Máte tušení, kde by to mohlo být?“ zeptal se Thornhill.

„Nehty na rukou, na nohou, vlasy.“

Uvázali si košile kolem úst a nosů jako *bandidos*, padli na všechny čtyři a pustili se do příšerné hledací akce.

První hodina se vlekla jako ledvinový kámen.

Druhá byla ještě horší.

Během třetí se kolem nich nashromáždil okřídlený hmyz a doslova zahustil vzduch. Stíny se prodlužovaly, byly jako živé. Brzy padne noc a čekat do dalšího dne si nemohou dovolit.

Thornhill se zaměřil na agentovy vlasy, procházel je pramínkem po pramínku. Nakonec se posadil na paty, párkrát se rychle nadechl a vyplivl do strany chuchvalec zpěněných slin. „Určitě to má u sebe?“

Van Sciver právě odpočíval, opatrně držel jednu nažloutlou ruku agenta. Byla prohnutá v zápěstí, jakoby připravená na manikúru. Kůže se nepravidelně řasila kolem kosti.

Do očí Van Sciverovi odkapával pot, druhou rukou si ho otíral. Pravým okem viděl také, ale když se příliš soustředil, vydutá zornice a zbroušená sítnice mu dělaly problém při ostření. Cítil, jak se mu napínají svaly. Zamrkal, aby dostal z očí nadbytečnou vlhkost.

Pak ztuhl, něco ho zaujalo.

Naklonil se dopředu a zahleděl se mrtvému do oka. Jasně modrá duhovka už byla potažena mléčnou vrstvou. Palcem zatlačil na horní víčko, řasy se roztáhly. Nic. Zkontroloval spodní víčko.

A tam to bylo.

Jedna z řas, ukrytá mezi ostatními. Byla lesklejší a mohutnější a v místě zasunutí byl náznak opuchlé tkáně.

Byla to řasa, to ano. Jen nepatřila agentovi.

Pinzetou Van Sciver vytáhl transplantát a pustil se do podrobnějšího zkoumání.

Řasa byla umělá.

Tohle nebyla budoucnost ukládání dat. To bylo *původní* datové úložiště. DNA úschovna informací už existuje miliardy let. Místo jedniček a nul, do kterých převádí digitální informace počítače, využívá DNA své čtyři základní kódy k uložení údajů tak složitých, že postačí ke stavbě všech živých organismů. Nejenže si tento neuvěřitelně efektivní mechanismus zachoval po tisíciletí stabilitu, ale nevyžadoval žádný zdroj energie a byl odolný vůči teplotním výkyvům. Van Sciver kdysi četl závěry výzkumu, který tvrdil, že jednoho dne se veškerá světová data vejdou do kávové lžičky syntetické DNA. Ale bez ohledu na všechny ty zasvěcené hovory o exabytech a zettabytech byla tato technologie v zárodku a náklady na ni byly závratné. Cena zakódování jediného megabytu digitálních informací představovala téměř dvacet tisíc.

Ovšem informace v této jediné řase měly mnohem vyšší cenu.

Pro Van Scivera měly větší cenu než *cokoliv jiného*.

Neobsahovaly nic, co by se přímo vztahovalo k Sirotkovi X – Evan byl příliš zkušený v zametání stop – ale ve srovnání s rozsáhlými daty, která Van Sciver neustále přesíval, se v nich skrýval výjimečný poklad.

Van Sciver podržel řasu proti oranžové kouli zapadajícího slunce a došlo mu, že zapomněl dýchat.

A pak mu došlo ještě něco.

Poprvé po dlouhé době se zase usmíval.

3

Všechno, co mu bylo drahé

Benátky byly nádherné. Ale stejně jako všechny krásky i náladové.

Rozmary počasí přinutily turisty, aby se drželi uvnitř. Déšť bubnoval do kanálů a omýval starobylé kameny. Venku se objevilo jen pár odvážných tváří. Bouře ze všeho smyla barvy a přeměnila Město na vodě na změť různých odstínů šedé.

Poblíž Ponte di Rialto Jim Harville zaregistroval muže, který ho sledoval. Tmavý muž v plášti do deště šel kus za ním a v předklonu bojoval s větrem. Byl zkušený – kdyby počasí nenařadilo zástupy chodců, Harville by si ho nikdy nevšiml. Jako operativce už nefungoval několik let a jeho návyky oslabil. Ale přesto se jich nikdy zcela nezbavil.

Harville začal stoupat po širokém kamenném schodišti mostu, Canal Grande pod ním zuřivě hučel. Dosáhl nejvyššího bodu arkády a letmo se podíval zpět.

Na tu vzdálenost se oči obou mužů střetly.

Závan větru zahučel skrz starodávné sloupoví, načechral plachty na stáncích a přinutil Harvillea zavrátovat.

Když se mu vrátila rovnováha a ohlédl se, muž utíkal směrem k němu.

Bylo zvláštní být po tolika letech svědkem takto přímočaré agrese.

Instinkt vlil do Harvillea energii a rozeběhl se. Zmizel v jedné z úzkých uliček, pak se vydal průchodem doleva mezi dva opuštěné paláce a napříč přes dlážděné náměstí. Neměl zbraň. Muž, který ho pronásledoval, byl mladší a v lepší formě. Harvilleova jediná výhoda byla, že znal město tak dobře, jako kontury zad své vlastní ženy, jejichž olivovou pokožku si každý večer rád prohlížel, zatímco ona upadala do spánku.

Ramenem vrazil do dveří nějakého butiků, převrátil stojan s vystavenými maskami na karneval a zadním východem prošel do zadní uličky. Cítil, jak ho pálí nohy. Giovanna ráda žertovala, že její zásluhou ještě na tu padesátku vypadá mladě, ale i tak – odchodem do výslužby změkl.

Teď se potácel v *calle* na okraji kanálu. Za ním, zatím dost daleko severním směrem, se objevil jeho pronásledovatel, který se právě protáhl mezi dvěma budovami.

Muž ho zpozoroval. Švihl pažemi dozadu a jeho plášť z něj neviditelně sklouzl, jako kdyby někdo zatahal za neviditelné struny. Déšť mu přilepil bílé tričko k tělu, k tmavé kůži, a vyřýsované svaly byly na tu dálku ještě výraznější.

Mužovy oči sjely k rozbourěné vodě. A pak se vydal na druhou stranu. Jedním skokem z mola přistál na bárce vyvážející odpad a pokračoval dál, takže za sebou brzy nechal dvě zakotvené gondoly, které se ještě chvíli houपालy.

Hrůza zavalila Harvilleův žaludek, jako kdyby spolkl kámen. V hlavě měl jedinou myšlenku.

Sirotek.

Ten muž teď sice byl na Harvilleově straně kanálu, ale naštěstí pro něj mezi nimi stále byla překážka v podobě menšího přítoku.

Harville začal ustupovat, muž mezitím skokem vyletěl na nábreží, překulil se přes příď nějaké lodi a vydal se vzhůru po straně jedné z budov. Hledal přitom oporu rukama i nohama na okapních rourách a okenicích. Ani při pohybu vzhůru příliš nezpomalil.

Tato specifická disciplína sloužící k překonávání překážkových drah – parkour – začala být populární až po Harvilleově výcviku. Nemohl si pomoci, ale sledoval pohyb svého pronásledovatele s úžasem.

Ten proletěl oknem ve třetím patře a vyděsil ženu bez brady, která ve dřepu na patách kouřila cigaretu. O okamžik později přeskočil do sousedního okna, tentokrát už na Harvilleově straně kanálu.

Harville přišel o cenné vteřiny.

Udělal pár kroků nazad, šlápl do louže a pak vyrazil. Úzké uličky a průchody byly nekonečné, stejně jako změť myšlenek, jež mu vířily hlavou – Giovannina široce otevřená ústa, když se směje, samostatně stojící vana na popraskané mramorové podlaze, svíčky vedle postele, které vrhaly žluté světlo na stěny jejich skromného bytu. Aniž by o tom vědomě přemýšlel, vzdaloval se od domova a vedl svého pronásledovatele dál a dál od všeho, co mu bylo drahé.

Ucítil, že se kroky za ním zrychlují. Kolem něj kmitaly sloupy, a když probíhal kolem arkády lemující náměstí svatého Marka, vytvářel z nich vytrvalý děšť stroboskopický efekt. Náměstí bylo plné vody – vzteklý Jadran vystoupal kanály a pokryl kameny asi půl metrem vody.

Zvláštní pohled, vidět to obrovské náměstí prázdné.

Harville už nemohl.

Vklopýtal na náměstí a brodil se přívalovou vodou. Bazilika svatého Marka se s každým nepřijemným krokem nakláněla dopředu a dozadu. Na severu se tyčila mohutná věž s hodinami a dvěma bronzovými postavami, jednou mladou a jednou starou, které stály stráž po obou stranách masivního zvonu a čekaly, aby mohly odbít další uběhnuvší hodinu.

Harville se přes náměstí do změti uliček za ním už nedostal. Zrovna se chystal otočit, když mu proletěla lopatkou střela a vynesla kousky plic výstupním otvorem v přední části hrudníku.

Padl na kolena, lokty mu zmizely pod hladinou. Díval se otupěle na své prsty pod vodou, vlnily se jako rybí tělčička.

Hlas, který se ozval zezadu, zněl pohodově a uvolněně. „Sirotku J. Těší mě.“

Harville vykašlal krev, na zpěněné hladině se objevily rudé skvrny.

„Jack Johns,“ pokračoval ten hlas. „Byl to váš manipulant. Už kdysi dávno.“

„Neznám to jméno.“ Harville byl překvapen, že pořád dokáže formulovat slova.

„Aha. To jste mě špatně pochopil. To nebyla otázka. K těm jsme se ještě nedostali.“ Tón toho muže byl konverzační. Dokonce až dobrácký.

Harvilleovy paže se chvěly. Díval se dolů na zvířenou vodu, kameny, své ruce. Nebyl si jistý, jak dlouho ještě udrží obličej nad hladinou.

Najednou děšť ustal. Ve vzduchu viselo omračující ticho, jako kdyby zadržoval dech pro případ, že by se bouře ještě chtěla vrátit.

Pak se muž zeptal: „Jaký byl běžný protokol pro kontakt s Jackem Johnsem?“

Harville při každém nadechnutí sípal. „Neznám to jméno.“

Muž se sklonil vedle něj. V rukou měl pomačkanou fotografii. Na ní byla Adelina v Giovannině náručí, zrovna kojila. Pořád ještě měla ten růžový pletený čepeček z nemocnice.

Harville cítil, jak mu dírou v prsou uniká vzduch.

Řekl tomu člověku všechno, co chtěl vědět.

Muž vstal a postavil se za něj.

Voda kolem Harvillea vířila. Zavřel oči.

„Měl jsem sen, že jsem normální,“ promluvil.

„A ten sen vás stál všechno,“ odpověděl muž.

Výstřel zvedl do vzduchu letku holubů z obrního domu baziliky.

Když střelec zasouval pistoli do kapsy a vydal se na cestu záplavovou vodou, odbila celá. Vysoko na hodinové věži ty dvě bronzové postavy, jedna stará, jedna mladá, bušily do zvonu nad zvětralými kameny, starými minimálně pět století.

4

Jsi připraven?

Zpátky do přítomnosti

Evan stále seděl v kuchyni, od lednice Sub-Zero měl otláčená holá záda, sklenka s vodkou mu odpočívala na koleně. Telefon měl pořád přitisknutý k obličejí. Necítil se ani tak otupělý, jako se mu spíš nechtělo hýbat. Pokud by se pohnul, byl by to důkaz, že čas ubíhá, a v téhle chvíli by jeho ubíhání znamenalo, že se stanou zlé věci.

Musel si připomenout, že by měl dýchat. Dvě vteřiny nádech, čtyři vteřiny výdech.

Pak sáhl po Čtvrtém přikázání: *Nikdy to neber osobně.*

Přikázání ho naučil Jack a chtěl by – ne, *vyžadoval by* – aby je Evan ctil.

Čtvrté nezabíralo, tak sáhl po Pátém: *Jestli nevíš, co dělat, nedělej nic.*

Neexistovala situace, kterou nebylo možné zhoršit.

Sklenice s vodkou se v Evanově ruce opotila.

Telefonní spojení bylo tiché jako hrob.

Pak promluvil Van Sciver: „Slyšíš mě?“

„Ne,“ odpověděl Evan.

Potřeboval víc času, i když si ani nebyl jistý na co.

„Řekl jsem, aby sis šel vzít digitální kontaktní čočky. Mám něco, co bys chtěl vidět.“

Dvě vteřiny nádech, čtyři vteřiny výdech.

„Řeknu to naprosto jasně,“ zasyčel Evan. „Jestli to uděláš, už mě nic nezastaví, abych tě dostal.“

„Jenže, X,“ pokračoval Van Sciver sladce, „zatím ani nevíš, co jsem naplánoval.“

Hovor se přerušil.

Dvě vteřiny nádech, čtyři vteřiny výdech.

Evan vstal.

Položil sklenku na ostrůvek z litého betonu. Pak kolem živé stěny, svislé zahrady z bylinek a zeleniny, vyšel ven z kuchyně. Zelený val představoval v ateliéru jediné místo plné barvy a života. Vzduch kolem byl prosycen vůní heřmánku a máty.

Vydal se přes otevřené prostranství svého bytu – minul boxovací pytel a hrazdu, pak prošel kolem samostatně stojícího krbu i shluku pohovek, u nichž si ani nepamatoval, kdy tu naposledy seděl. Došel do krátké předsíně, kde zůstaly dvě prázdné skoby, na nichž kdysi visela katana. Pokračoval do ložnice, kde se vznášela plovoucí postel Maglev. Asi půl metru nad zemí ji udržovaly výkonné neodymové magnety. Kdyby současně nebyla ukotvená kabely, vzlétla by a proletěla stropem. Stejně jako Evan byla navržena k maximální funkčnosti – deska, matrace, žádné nožičky, žádné čelo, žádná pelest.

Vešel do koupelny a postrčil na stranu dvířka do sprchového boxu vyrobená ze skla v designu ledových květů. Beze zvuku odjela. Vešel do sprchy a sevřel rukou páku pro nastavení teploty vody. Senzory skryté v kovu odečetly otisk jeho dlaně. Otočil na špatnou stranu, zatlačil, aby překonal minimální odpor, a ve vzorku kachlíků v boxu se vynořily skryté dveře, které se otevřely do zdi.

Evan vešel do Trezoru, nervového centra svých operací. Operací Pana Nikoho.

Necelých čtyřicet metrů čtverečních odhalených trámů a stěn ze surového betonu, prostor skrytý pod veřejným schodištěm vedoucím na střechu. Na jedné straně byl pracovní stůl a zbrojnice. Ústřední pracovní deska z tabulového plechu ve tvaru písmene L, na níž byly pečlivě vyrovnané řady počítačových sestav, serverů a antén. Celou jednu stěnu zakrývaly monitory a ukazovaly napíchnuté bezpečnostní kamery Hradní výšiny. Stejně tak měl odsud Evan přístup do spousty databází silových složek, do nichž pronikal zcela beze stop.

Dveře masivní zbrojnice byly otevřené dokořán. Pod řadou nevystopovatelných, z hliníku vykovaných, na zakázku uzpůsobených pistolí ARES 1911 spočívalo na regálu elegantní stříbrné pouzdro o velikosti šekové knížky.

Evan jej otevřel.

Uvnitř čekalo deset umělých nehtů schopných vysílat a přijímat informace na rádiové frekvenci a stejně tak i kontaktní čočky s vysokým rozlišením.

Zařízení, které Evan sejmul z mrtvého těla jednoho z Van Sciverových Sirotek, sloužilo jako dvojité zajištěný komunikační prostředek mezi Evanem a jeho úhlavním nepřitelem.

Evan si nasadil nehty na špičky prstů a nasadil čočky. Kus před jeho hlavou plul ve vzduchu virtuální kurzor.

Natáhl prsty do prostoru a natukal do řídkého vzduchu: ZDE.

O chvilku později se objevila Van Sciverova odpověď: VYBORNĚ. JSI PŘIPRAVEN?

Evan se zhluboka nadechl, chtěl si ještě uchovat těch pár drahocenných vteřin, než se mu jeho svět rozpadne.

Pak natukal: ANO.

Jack se konečně rozhodl, že toho bylo dost, a zastavil na široké silnici, která současně fungovala jako protipožární bariéra a dělila vedví nekonečné bavlníkové pole. Prach od pneumatik se

valil dál po opuštěném kusu komunikace. V té tmě neviděl vrtulník, ale slyšel, jak krouží vysoko nad ním. Zatáhl ruční brzdu a zadíval se do zpětného zrcátka. Čekal a jeho dech v zimním chladu vytvářel obláčky páry.

Samozřejmě že se brzy objevily reflektory SUV. A pak další. Vozidla zůstala stát asi deset metrů za jeho zadním nárazníkem. Další tři černá SUV k němu přijela zepředu. Díval se, jak se zvětšují, až nakonec vozy zaparkovaly našikmo tak, že ho zablokovaly ze všech stran.

Nepřítomně přejížděl prsty po okně po své levici a vytvářel tam jakési obrazce. Pak vydechl směrem k palubní desce. Nakonec s heknutím vystoupil.

Z vozů vyskákali muži v plné bojové výstroji, vyzbrojení útočnými puškami M4. Pár z nich mělo místo téhle zbraně samopal AK-47. „Obě ruce! Ať je vidíme.“

„Jasně, jasně.“ Jack unaveně zvedl ruce do vzduchu, dlaně natočené jejich směrem.

Na sedmdesátiletého chlapa byl pořád v zatraceně dobré formě, ale v posledních pár měsících postřehl, že jeho postava baseballového chytáče začíná měknout – bez ohledu na to, kolik kliků a leh-sedů každé ráno udělá. Léta dostihnou každého.

Vdechoval čerstvou vůni půdy a noční vzduch. Bavlníky se táhly donekonečna, bílé tečky zářily na hnědých stoncích jako sníh, který odtává na skalnatém horském úbočí. Byl Den díkůvzdání a vypadalo to, že se sklizeň opozdí.

Díval se, jak se muži přibližují, jak drží zbraně a kam směřují jejich oči. Pohybovali se dost dobře, ale dva z nich měli palce nasměřované spíš vzhůru podél zásobníků, než aby byl úchop v zákrytu s hlavněmi jejich kalašnikovů. Pokud by byli přinuceni přehodit zbraň do opačného gardu, při střelbě dávkami by jim natahovací páky rozdrtily palce.

Najaté síly. Ne Sirotci. Rozhodně ne Sirotci.

Ale bylo jich patnáct.

Pár z nich Jacka popadlo, smýkli jím tvrdě k zemi a stáhli mu ruce za zády páskou.

Jeden muž popošel o kus dál. Vyholená hlava se mu leskla v záři reflektorů. Na blyštivém temeni byl patrný nepravidelný tvar lebky. Nebyla to hezká hlava. Zasloužila by si pokrývku.

Zvedl ke rtům vysílačku. „Cíl zajištěn.“

Ostatní se přesunuli na svá místa, boty jim vrzaly.

„Jen klid, hoši,“ promluvil Jack. „Vedli jste si dobře.“

Muž vzdálil ruku s vysílačkou od úst. „Skončil jsi, staříku.“

Jack našpulil rty a přijal jeho slova s nevýrazným přikývnutím. „On si pro vás přijde.“ Očima přelétl žoldáky. „A bude to hrůza a děs.“

Muži rozpačitě zamrkali.

Dveře nejbližšího SUV se otevřely a objevil se další muž. Se souměrnou a svalnatou postavou. Roztáhl sošné paže, jako kdyby se chtěl přivítat s dávno ztraceným příbuzným.

„Je těžké vás vystopovat, Jacku Johnsi,“ zahalekal.

Jack si ho přeměřil. „Jordan Thornhill. Sirotek R.“

Přes Thornhillovu tvář přešel překvapený výraz. „Vy mě znáte?“

„Spíš o *vás* vím,“ vyhodnotil to Jack. „Až budete žít tak dlouho jako já, chlapče, budete mít oči i uši na spoustě míst.“

„Máte štěstí,“ utrousil Thornhill, „že jste žil tak dlouho.“

„Ano,“ přitakal Jack. „Měl jsem.“

Hukot zesiloval. Nad úbočím kopce se objevila helikoptéra Black Hawk a dosedla před nimi na zem. Pršely na ně prach a větvičky. Jack zavřel před proudem vzduchu od rotoru oči.

Otáčky rotorů zpomalily a ven vyskočili dva muži ve vojenské výstroji. Měli na sobě letecké kombinézy a padáky a vůbec vypadali vystrojení až přesprátiš. Tři další muži a pilot čekali uvnitř.

„Trochu to přepískli, nemyslíte?“ zakřičel Jack.

„Tento týden vděčíme helikoptérám za hodně,“ zavolal na něj zpátky Thornhill.

Jack nevěděl, co si o tom myslet.

„No,“ odpověděl, „tak tedy jdeme na to.“

Ti dva muži v leteckých kombinézách vzali Jacka každý za jednu paži a dovedli ho k helikoptéře. Další ho vtáhli dovnitř. Když šli do vzduchu, Jack seshora viděl, jak Thornhill mizí zpět

v SUV, stejně nenápadně, jako se objevil. Dva žoldáci se vydali prohledat Jackovo auto a ostatní se rozešli do svých vozidel a odjeli.

Helikoptéra příkře stoupala a nabírala výšku. Model Black Hawk měl agresivní stoupavost a vypadalo to, že ji pilot chce předvést. Tohle nebude žádný vyhlídkový let. Ne, tenhle výlet měl zcela jiný účel.

Jack absolvoval tolik seskoků, že by je nedokázal spočítat, takže podle vzdalujících se světél pod nimi dokázal alespoň zhruba odhadovat výšku.

Překonali tři tisíce metrů.

Čtyři tisíce.

Někde před pěti tisíci se zastavili a vznášeli se ve vzduchu.

Jeden z mužů si nasadil objemnou náhlavní soupravu a v ruce držel digitální videokameru.

Další otevřel dveře na jedné straně.

Kabinou se prohnal vítr a přinutil Jacka zavravorat. S ohledem na spoutaná zápěstí nemohl udržovat rovnováhu rukama, proto se doširoka rozkročil.

Kameraman zakřičel: „Dívejte se do kamery!“

Jack udělal, co mu řekl.

Kameraman skrz náhlavní soupravu poslouchal pokyny nějakého člověka a pak promluvil: „Jaký je váš aktuální protokol pro zkontaktování Sirotky X?“

Jack se posunul blíž, vítr mu čechral vlasy. Přimhouřil oči proti objektivu. „Van Scivere, opravdu si myslíte, že na mě tohle bude fungovat?“

Kameraman si znovu vyslechl pozorně pokyny z dále a zopakoval otázku.

Jacka páčila ramena, jak měl ruce zkroucené za zády, ale věděl, že tu bolest už nebude muset vydržet o moc déle.

„Neexistuje nic, čím byste mě mohli přinutit, abych vám toho chlapce vydal,“ řekl Jack. „Je to nejllepší, co mám.“

Kameraman škulbl hlavou, zřejmě absolvoval nějakou nepříjemnou přednášku do sluchátek od Van Scivera. Pak se znovu

zaměřil na Jacka. „Doporučuji, abyste zvážil svou situaci. Jsme 4 880 metrů nad zemí a jste tu jediný, kdo nemá padák.“

Jack se usmál. „A vy jste natolik pitomí, že to považujete za výhodu.“

Vyrazil dopředu, sevřel do zubů uvolňovač žoldákova padáku a škulbl hlavou dozadu.

Když padák dopadl na podlahu kabiny, rozhostilo se na moment dokonalé ticho.

Pak vítr lehce nylon nadzvedl, jako kdyby ho hladil.

A potom se padák otevřel. Jeho exploze srazila muže v kabině. Kameramana to vytáhlo bočními dveřmi ven. Black Hawk se divoce zatřásl, protože nejprve padák a pak i kameraman zalepili ocasní rotor.

Black Hawk se roztočil v divokých kruzích. Jack kývl popadaným mužům na rozloučenou a vystoupil do volného prostoru. Cestou ven zahlédl silný netrhavý nylon, jak se omotává kolem kovových listů vrtule.

Jack instinktivně zaujal pozici skydivera – natažené tělo, boky dolů, roztažené nohy a lehce prohnutý nazad. Ruce měl stále svázané, ale zatáhl ramena dozadu, zvětšil objem hrudníku a opory držel nad těžištěm. Vítr mu čechral vlasy. Sledoval, jak se pod ním chvěje těch několik málo světel, jako mihotavé plamínky svíčky ve větru. Došlo mu, že brzy dosáhl 200 kilometrů za hodinu, maximální rychlost volného pádu.

Vždycky miloval létání.

Teď Jack myslel na toho podvyživeného dvanáctiletého chlapce, který mu před tolika lety nastoupil do auta s krvavým strupem na pravé straně krku. Myslel na tiché procházky mezi pruhy světla dopadajícími skrz dubové koruny lesa kdesi na farmě ve Virginii, na to, jak šel chlapec o kus pozadu, aby mohl došlapávat do otisků, které na zemi zanechávaly Jackovy podrážky. Myslel na to, jak se mu houpal žaludek, když vezl toho chlapce, devatenáctiletého, na letiště na jeho první misi. Jack se tehdy bál víc než Evan. *Vždycky tu budu*, řekl mu tehdy Jack. *Jako hlas na druhé straně telefonu.*

Země se rychle blížila.

Vždycky tu budu.

Jack zahýbal nohama a přetočil se. Teď se díval na noční oblohu a své unavené kosti ponechával napospas gravitaci. Hvězdy dnes večer byly velké, neuvěřitelně jasné, a měsíc tak zářivý, že na něm krátery vystupovaly jako šmouhy na ruce malého chlapce. Před tím majestátním pozadím se otáčela dokola helikoptéra Black Hawk.

Viděl, jak se rozpadá, a ještě než narazil na zem, pocítil uspokojení.

Evan stál v temnotě Trezoru, vdechoval zatuchlý vzduch a díval se s hrůzou na ten živý přenos.

Rozmazaný pohled kamery poletoval sem a tam po kabině, odrážel se od úvazů, sedadel a křičících mužů. A pak vyletěl ven, mimo kabinu, a roztočil se v černé prázdnotě. Jediný zvuk teď byl hukot větru.

Evanův mozek se zasekl o třicet vteřin zpátky, kdy Jack vyšel dveřmi kabiny ven s takovým klidem, jako kdyby to bylo skákací prkno na koupališti.

Objevila se virtuální země a narazila Evanovi do obličje.

Pak už jen zrnění.

Pod obrazem zůstal poslední, Evanem v panice napsaný text Van Sciverovi: NE POČEKEJ STOP ŘEKNU TI, KDEE JSEM.

Jeho další výdech s sebou nesl zvuk, který neznal.

Kurzor zablikal.

Konečně dorazila Van Sciverova odpověď: POZDĚ.

Evan si vyndal kontaktní čočky i nehty a vložil je zpátky do pouzdra.

Pak vyšel ven z Trezoru, prošel ložnicí a vydal se přes chodbu a dál přes otevřený prostor ateliérového bytu až do kuchyně.

Na ostrůvku na něj čekala sklenka vodky.

Třesoucí se rukou ji zvedl.

A vypil.

5

Společné zájmy jsou důležité

Poprvé, co mu paměť sahala, si Evan přispal. Tedy ono to nebylo tak úplně „přispání“, byl od pěti vzhůru, ale ležel v posteli až do devíti, zíral do stropu a jeho mysl se snažila pojmout to, čeho byl svědkem – jako když hvězdice tráví kořist.

V jedné chvíli se posadil a pokoušel se meditovat. Jenže jeho dechy nebyly prodchnuté uvědoměním, ale rudou září hněvu.

Nakonec se šel osprchovat. Namydlil si pravou ruku a přejížděl s ní nahoru a dolů po kachličkách. Přenášel střídavě hmotnost těla na paži a zase jí ulevoval. Nedávno prodělal zranění a nechtěl, aby mu šlachy a úpony ztuhly.

Pak se oblékl. V každé zásuvce prádelníku byly hromady stejných kusů oblečení: tmavé džíny, šedá trika s výstřihem do V, černé mikiny. Dnes ráno bylo obzvlášť úlevné pohybovat se na autopilota a nečinit žádná rozhodnutí. Pak si přicvakl k pásku hodinky Victorinox a vydal se přes předsín směrem do kuchyně.

V lednici se ukrývala sklenice koktejlových oliv, kus másla a dva flakony Epogenu, přípravku proti chudokrevnosti, který podporoval tvorbu červených krvinek pro případ těžkého krvácení. Z přihrádky na maso na něj zíraly tři vaky fyziologického roztoku.

Žaludek se ozýval s informací, že skoro celý den nic nejedl. Mozek mu zase připomínal, že by měl objet všechny své úkryty, které byly roztroušené po losangeleském okrese, aby vybral poštu, změnil automatické osvětlení, polohu závěsů i rolet.

Ještě nikdy se mu tak zoufale nechtělo opustit svůj byt.

Neexistuje nic, čím byste mě mohli přinutit, abych vám toho chlapce vydal.

Za vstupními dveřmi se zhluboka nadechl a začal se připravovat na svůj přerod. Tady, v Hradní výšině, byl Evan Smoak, dovozce průmyslových čisticích prostředků. Od pohledu nudný chlapík. Byl ve formě, ale nijak nápadně svalnatý. Ani vysoký, ani malý. Jen obyčejný muž, ne příliš hezký.

Jediný, kdo věděl, že není tím, čím se jeví, byla Mia Hallová, matka samoživitelka z bytu 12B. Po nose měla roztroušených pár pih a na spánku mateřské znamínko, které jako by namaloval nějaký renesanční malíř. Aby to všechno nebylo málo komplikované, pracovala současně jako okresní návladní. V případě Evanovy práce se dohodli na nevyslovovaném pravidle: kdo se neptá, nic se nedozví.

Přitiskl čelo na dveře, čekalo ho velké rozhodnutí.

Je to nejlepší, co mám.

Vyšel do chodby, nastoupil do výtahu.

Cestou dolů kabina zastavila a dovnitř vklouzla Lorilee Smithsonová, byt 3F. „Evané. Už jsem vás dlouho neviděla.“

„Ano, madam.“

„Jste vždycky tak formální.“

Lorilee, třetí manželka vlivného staršího pána, který ji nedávno opustil, byla zarputilou vyznavačkou kosmetické chirurgie a formování postavy. Kdysi bývala krásná, to se nedalo přehlédnout, ale Evana znervózňovalo, jak její čelo zůstávalo zakon-

zervováno v poloze „překvapení“, a to bez ohledu na skutečnost, co dělaly zbývající rysy obličeje. Bylo jí padesát. Nebo sedmdesát.

Natáhla ruku k Evanovi a potřásla mu s ní, jako by to byla jeho mladistvá přítelkyně. „Zrovna tu máme kurz scrapbookingu. Opravdu byste měl přijít. Oprášit vzpomínky na dětství.“

Podíval se na ni. Od očí se jí táhly tři nové linky, nenápadné vrásky v lesklé pokožce. Vypadaly hezky. Oživovaly jí obličej. Příští týden budou pryč a její obličej bude našponovaný ještě úporněji – rajče, které se chystá explodovat.

Přemýšlel, jaké nejmenší množství slabik vyprodukovat, aby jí to zabránilo v dalším hovoru.

Pak z něj vypadlo: „Nejsem zrovna příznivce scrapbookingu.“

Sevřela rukama jeho paži. „No tak. Musíte zkoušet nové věci. Alespoň já to tak dělám. Procházím momentálně proměnou, asi jste o tom už slyšel.“

Evan o tom slyšel, ale neměl nejmenší tušení, jak na to zareagovat. Říkalo se v podobných situacích: „To je mi líto?“ Nebyla hloupost vykládat to ženě, kterou opustil bezohledný manžel? „Časem se to poddá,“ znělo stejně tak vyčpěle.

Naštěstí se Lorilee nedala jen tak umlčet. „Já odsud stejně vypadnu, víte to? Chodím teď s novým chlapem – je to svatební fotograf. Ale těžko říct, jestli mě má rád kvůli mně, nebo jen kvůli mým penězům.“

Sešpulila nafouknuté rty a znovu mu potřásla lehce rukou.

Poplácal ji po zápěstí, použil to gesto jako záminku, aby se jí zbavil. Ale když to udělal, sklouzly mu prsty po nánosu nějakého pudru v barvě pokožky. Podíval se na její paži a zahlédl tři otlaky, které se snažila ukrýt. Tři podlitiny ve velikosti prstů v místě, kde ji někdo sevřel.

Zakryla si paži kabelkou a sebevědomě se podívala kamsi do dále. „To je v pořádku,“ přesvědčovala sama sebe. „To víte, tihle umělci. Jsou temperamentní.“

Evan nevěděl, co na to říct.

Nic mu do toho nebylo. Myslel na Jacka, jak vstoupil do prázdného prostoru, jako kdyby seskakoval z prkna na plovárně. Evan si musel sehnat něco k jídlu a pak musel jít zabít lidi.

Vrátil se jí úsměv, ačkoliv pro něj bylo těžké probojovat se i do tváří. „Proto se věnuji scrapbookingu. Říká se, že společné zájmy jsou důležité.“

Náhle projela Evanovi žaludkem vlna hrůzy. „Kde že jste říkala, že jsou ty kurzy scrapbookingu?“

Dveře výtahu se otevřely do vstupní haly, ve které byla skrumáž obyvatel Hradní výšiny nahromaděných kolem stůlů a stolků, natahaných sem právě pro tuto příležitost.

Všechny hlavy se otočily k Lorilee a Evanovi.

Evan v rychlosti sečetl přítomné. Sedmnáct lidí, včetně předsedy sdružení nájemníků Huga Walterse. Vypadalo to, že jsou všichni dychtiví nezávazné konverzace.

Konečně se Evanovi podařilo dostat se do podzemního parkoviště. Zavřel za sebou dveře a chystal se úlevně vydechnout, když zaregistroval Miu a jejího devítiletého syna. Seděli dole na schodech.

Mia se na něj zdráhavě podívala. Ani se nedivil jejímu váhavému přístupu. Vydal se za ní včera večer, připraven zahodit všechny své přezdívky i nevystopovatelný telefon, aby zkusil, jaké to je vstoupit do normálního vztahu. Kvůli Jackovu telefonátu ji opustil – a rozhovor zůstal někde v půli.

Peter natáhl krk, tmavé oči zíraly vzhůru. „Ahoj, Evane Smoaku.“

„Co je nového,“ zajímal se Evan.

„Ty rovnátka jsou na prd,“ postěžoval si Peter.

„Pozor na jazyk,“ pokárala ho unaveně Mia.

„Co děláte tady dole?“ zeptal se Evan.

„Máma se schovává před tou scrapbookingovou paní.“

„To není pravda,“ ohradila se Mia.

„Je. Máma o ní řekla, že je ‚patologický diblík‘.“

„Taky že je.“ Miiny ruce rozvířily vzduch a pak přistály v je-

jích kaštanových kudrnách, náznak vysílení. „A já si jen chvilku potřebuju odpočinout, než zas uvidím toho... diblíka.“

Peterův nakřepý hlas měl teď tesknou barvu. „Chtěl jsem to vidět, všechno. A navíc měla mísu Hershey's Kisses“.

„Dobře, dobře,“ přikývla Mia. „Běž napřed. Za vteřinku jsem tam.“

Peter se rozeběhl tryskem do schodů. Před Evanem se zarazil a usmál se jako šimpanz, aby mu ukázal svou novou výstroj. „Nemám v těch rovnátkách něco?“

„Máš,“ odpověděl Evan. „Zuby.“

Peter se ušklíbl. Pak si s Evanem ňukli pěstmi o sebe a už letěl dveřmi do haly.

Mia se postavila. Pak udělala půlobrat, roztáhla paže a nechala je připlácnout k bokům. „To byl podivný rozhovor,“ promluvila. „Včera večer.“

Sešel dolů po schodech. Bylo těžké být k ní blízko a nechťít se posunout ještě blíže. Ona byla tím prvním člověkem, kterého potkal a který v něm probudil nápad, že by ho lákal jiný život. Aby jí včera večer zaklepal na dveře, musel sebrat spoustu odvahy a potlačit celoživotní výcvik i instinkt.

Teď mu to připadalo jako před deseti lety.

„Mrzí mě to,“ vydechl.

„Já nečekám omluvu,“ uvedla věc na pravou míru. „Jen vysvětlení.“

Evanovi se vybavila digitální videokamera poletující po kabině helikoptéry otáčející se ve vývrtce.

Odkašlal si, vzácný nonverbální prvek. „Obávám se, že žádné poskytnout nemůžu.“

Naklonila hlavu. „Vypadáš hrozně. Není ti nic?“

Znovu se mu mihnul před očima ten obraz: Jack dělá krok ven z helikoptéry Black Hawk a mizí v prázdnotě. Připadalo mu to jako ozvěna snu, výrazná a nereálná zároveň.

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„Nepromluvíme si o tom, co se stalo?“

„Nemůžu.“

„Kvůli tomu, co... řešíš.“

„Ano.“

Podívala se na něj důkladněji. Ve svém dětství Evan absolvoval bezpočet hodin výcviku pod dohledem expertů na psychologické operace. Jeho součástí byly i brutální výslechy, které trvaly hodiny, někdy i dny. Pokud se měl naučit neprozradit nic jazykem těla ani výrazem obličeje, bylo třeba hlídat si všechno, včetně frekvence mrkání. A přesto ho dnes emoce nechaly odkrytého a zranitelného. Cítil, jak se Mia dívá skrz jeho masku. Stál tam jako nahý.

„To, co se teď stalo,“ zhodnotila to, „ti ublížilo.“

Evan uzamkl výraz tváře a jeho pohled byl najednou vyrovnaný.

Ustaraně kývla hlavou. „Buď opatrný.“

Když procházel kolem ní, chytila ho kolem pasu. Přitáhla ho k sobě a objala. Ucítil, jak se v něm všechno napjalo. Tvář teď měla opřenou o jeho hrud, pažemi ho objímala v dolní části zad. Vdechoval její vůni – pleťová voda s příměsí citronové trávy, šampon, malé množství parfému, který v sobě měl aroma deště. Chtěl se jí poddat, ale když zavřel oči, neviděl nic než helikoptéru Black Hawk, která se neovladatelně otáčí na pozadí hvězdné oblohy.

Odtrhl se od ní a vydal se ke svému vozu.

6

Na hranici viditelnosti

Evan měl pro dnešek splněné všechny úkoly. Seděl teď u svého kuchyňského ostrůvku před talířem kouřící mahi-mahi, která byla dochucená tymiánem z živé stěny. Talíř byl usazený přesně uprostřed mezi nožem a vidličkou. Za ním pak byly symetricky položené dvě misky, jedna s čerstvými semínky granátového jablka, druhá s cherry rajčaty – obojí sklizeno ze svislého domácího záhonku. Jeho dnešní večerní vodka, podávána potřepaná, divže neměla podlitiny, byla 666 Pure Tasmanian – zkvašený ječmen, destilovaná po jednotlivých šaržích v měděných kotlích a filtrovaná přes to nejkvalitnější aktivní uhlí. Na hladině se dělaly ledové krystalky.

Připravil si jídlo s maximální pečlivostí.

A nic z toho nechtěl.

Přemýšlel, co mají k jídlu Mia a Peter ve svém bytě o devět pater níž. Ve svém barevném domově s akčními figurkami na

podlaze, nádobím ve dřezu a chaotickými výkresy přidělanými magnetem k lednici. Když u nich byl poprvé na návštěvě, ten nepořádek mu byl nepříjemný. Ale naučil se ho vnímat jinak, jako důkaz naplno prožívaných životů.

Přinutil se pozřít sousto. Chutnalo dobře a ucítil, že jeho tělo má hlad. Musel si připomenout, že bez ohledu na to, jaké jím cloumají emoce, je stroj určený k jedinému účelu, a stroj vyžaduje palivo.

Pustil se do jídla.

Když byl hotový, vydrhl talíř, osušil ho a položil zpátky nahoru na hromadu ostatních. Došlo mu, že jiný než horní talíř nikdy použit nebyl.

Odnesl si vodku k jednomu z velkých oken, které dominovalo severní stěně, a díval se na noční Los Angeles. Viděl jasně do budovy naproti té jeho, jako kdyby nakukoval do domečku pro panenky. Z výtahu se vynořil jakýsi muž, zuřivě si drhl límec kapesníkem. Látka byla červená od rtěnky. Složil si kapesník do kapsy a vydal se chodbou. Pak už Evan viděl radostnou reakci jeho manželky poté, co se otevřely dveře. Objali se. O tři patra výš ležela na břiše na koberci v obývací čtyřčlenná rodina, hráli nějakou stolní hru. O byt vedle plakala opuštěná žena v temné ložnici. Starší pár nad ní nacvičoval nějaký plesový tanec. Žena měla v šedých vlasech květinu. Oba se celou dobu usmívali.

Tolik lidí v pohybu. Jako kdyby se člověk díval do složitého hodinového strojků, na převody a ozubená kolečka a skryté mechanismy. Evan byl schopen říct, kolik je hodin, ale jak to funguje uvnitř, to nikdy nepochopí.

Jeho pohled se vrátil zpět k ženě, která plakala ve tmě. Jak ji tak sledoval, ucítil, jak se v něm něco uvolnilo – čerstvý výhonek žalu, který rostl do podoby toho jejího. Nikdy mu nescházelo soucit. Naopak, měl ho vždy na rozdávání. Ale chránil se před empatií. Stažen do své Pevnosti samoty, měl vždy vytažený padací most.

Teď se díval na ženin pláč a záviděl jí její schopnost vypustit ze sebe žal tak silně a tak efektivně.

Až vypustí žal on, budou za to jiní platit krví.

Usrkl si svého drinku a nechal ho sklouznout přes jazyk, aby mu propláchl krk. Náznak chuti tmavé čokolády, k tomu trochu ostrosti pálivého pepře.

Zbývající vodku vylil a pak přešel turecký koberec vedle krbu, posadil se se zkříženýma nohama a položil lehce ruce na kolena. Narovnal si páter a přivřel oči, nebyly ani otevřené, ani zavřené.

Ponořil se pod svou vlastní kůži a zaměřil se na svůj dech, na to, jak se jím pohyboval, jak opouštěl jeho tělo a co odnášel s sebou.

Ucítil v sobě žal i vztek, rudou horkou hmotu, která mu pulzovala v břicho. Pozoroval ji, jak mu stoupá vzhůru do krku, jak hledá, kudy vyjít ven. Dýchal skrz ni, přestože se vzpírala a bojovala. Dýchal, dokud se nerozplynula a on už nebyl Sirotek X, nebyl už Pan Nikdo, už nebyl Evan Smoak.

Když pak, o něco později, otevřel oči, cítil se očištěný.

Odsunul svůj žal stranou. Odsunul i svůj hněv.

Přišel čas, aby jednal.

Kontaktní čočky s vysokým rozlišením měly vlastní úložiště dat, a bylo tedy možné si vše vrátit a přehrát znovu. Evan sledoval nevzrušeně záznam, jako když vyšetřovatel bombového útoku prohlíží místo činu a hledá indicie.

Záběr byl nestabilní, roztřesený pohled na interiér helikoptéry Black Hawk. Evan si nevšímal spoutaného muže, na kterého směřoval objektiv. Místo toho sledoval, jak jeden z mužů posouvá dveře kabiny, aby vzápětí odhalil pruh nočního vzduchu.

K zachycení čehokoliv na zemi byla příliš velká tma. Evan ani nepoznal, jak vysoko se helikoptéra nacházela, ačkoliv jeden z únosců hovořil o 4 880 metrech. Zatímco vítr pročesával vlasy rukojmího, do rohu odhaleného prostoru ve dveřích skočil měsíc. Kdyby měl Evan k dispozici tým astronomů NASA, možná by se mu podařilo odhalit polohu helikoptéry na základě pozice hvězd. Jenže v Trezoru neměl než sebe sama a rostlinku aloe vera obývající nádobu naplněnou kobaltově modrými skle-

něnými oblázky. Jmenovala se Vera II, a přestože to byla skvělá spoléčnice, výpočetních schopností týmu fyziků NASA se jí nedostávalo.

Už měl za sebou rozsáhlý průzkum zpráv online a vůbec ho nepřekvapilo, že včera večer nikde na světě žádná helikoptéra Black Hawk nespádla. Neviditelné otisky Van Sciverových prstů byly zcela zřetelné. Pokud měl Evan nalézt stopu, musel vrhnout světlo do stínů.

Zaměřil se na záběry pořizené žoldáky v leteckých kombináčích, kteří stáli v kabině Černého jestřába.

Někdo mimo záběr zakřičel: „Dívejte se do kamery!“

Rukojmí poslechl.

Evan prohlížel únosce a hledal tetování nebo nějaké insignie, ale od bot až ke krku byli zahalení a ukazovali pouze obličej. Žoldáci si asi ve své výstroji libovali. Evan studoval jejich držení těla, postavy, postoje. Ti, kteří se zrovna nepohybovali, stáli, jako kdyby měli dvojitou páteř. Boty měli vysoké a šněrovací, upřednostňovali styl hipsterů a bývalých vojáků.

Evan předpokládal, že o hipstery nepůjde.

Van Sciver rád používal jako žoldáky zkrachovalé existence ze speciálních jednotek, muže, kteří měli nezbytný výcvik, ale odešli od svého zaměstnavatele se špatnou pověstí kvůli své brutalitě nebo porušování předpisů.

Mimo kameru se ozval znovu čísi hlas: „Jaký je váš aktuální protokol pro zkontaktování Sirotky X?“

Rukojmí měl nohy doširoka rozkročené a mluvil do objektivu.

Zatímco pohyb kamery dopředu a dozadu pokračoval, Evanovy oči přejížděly scenerii a hledaly jakékoliv podrobnosti – vyrytou přezdívkou na ruksaku, sériové číslo na zbrani, mapu s rudým křížkem. Ale neměl štěstí. Při sterilizaci vizuálního pole odvedli skvělou práci.

Rukojmí se přiblížil k objektivu a řekl svou větu: „A vy jste natolik pitomí, že to považujete za výhodu.“

Následující pozdvížení, pokud je člověk pozoroval s odstu-

pem, hraničilo s komedií. Klid rukojmího byl ve výrazném kontrastu s hrůzou jeho únosců.

Zatímco digitální kamera poletovala po kabině, Evan pohyboval svými RFID umělými nehty a upravoval virtuální nastavení, které zpomalovalo rychlost záznamu. Třeba se v tom chaosu podaří něco odhalit.

Sledoval scénu pětkrát nebo šestkrát, ale zbytečně.

Pak se zaměřil na poslední část natočeného materiálu, kdy kamera vyrazila volným pádem z helikoptéry. Nastavil si filtr na noční vidění a doufal, že na zemi někoho zaregistruje, ale ta se blížila příliš rychle. I když se pohyboval po rámečcích, objektív jen občas zachytil jakási světla, která podle svého rozložení mohla být součástí nějaké farmy.

Už se to chystal vzdát, když zaznamenal na zemi nějakou skvrnu, která zářila méně než ostatní světla. Vrátil stopáž zpátky a zastavil ji. Byla tmavší, protože to ve skutečnosti nebylo světlo. Objekt zachytil jen noční filtr, a i tak byl na hranici viditelnosti.

Posunul se o rámeček dopředu. O rámeček zpět. Víc manipulacího prostoru neměl. Vrátil se k prostřednímu rámečku, přimhouřil oči a instinktivně se naklonil dopředu. Samozřejmě že se virtuální obraz posouval i s jeho hlavou, udržoval stejnou projekční vzdálenost.

Naštěstí Vera II nečiní žádné závěry.

Evan se znovu zaměřil na skvrnu – zvětšil si ji a ještě víc přimhouřil oči.

Vodní věž.

Jako by do ní někdo zasekl sekeru? Připomínala jablko.

Ne – broskve.

Vodní věž ve tvaru broskve.

Něco takového existovalo, ano. Kdysi to viděl na pohlednici.

To už se zbavoval kontaktních čoček. Pryč s novou technikou a zpět ke staré.

Google mu vyhledal Peachoid, tedy Broskvoid, vodárenskou věž na 4 miliony litrů vody v Gaffney v Jižní Karolíně. Nachá-

zela se kousek od mezistátní silnice 85, mezi exity 90 a 92, na geniálně pojmenované komunikaci: Peachoid Road.

Nebylo to velké rudé X na mapě.

Ale bylo to zatraceně blízko.

7

Dva hroby

Evanova košile Woolrich vystavovala na odiv falešné knoflíky, pod nimiž se skrývaly magnety držící předeek pohromadě. Ty rychle povolily v případě, že se potřeboval dostat k pouzdru se zbraní přichycenému k pásku jeho nenápadných taktických vojenských kalhot. V této chvíli ale bylo pouzdro prázdné. Na nohou měl lehké boty Original S.W.A.T., které, zakryté nohavícemi, vypadaly jako běžná nudná vycházková obuv. Jen jejich rozšněrování při bezpečnostní kontrole na letišti bude o něco náročnější.

V zadní kapse měl jeden z mnoha pasů bezvadně vytvořených skvělou padělatelkou Melindou Truongovou.

Záležitost byla příliš urgentní na to, aby se ji vydal vyřizovat přes celou zemi autem.

Bylo ráno, před rozedněním, a výtah byl v tuto brzkou hodinu prázdný – díky bohu za drobné laskavosti. Když se před

Evanem roztáhly jeho dveře, ucítil vůni citronové trávy. Na podlaze ležela koule ze staniolu, duch čokoládových bonbonů Hershey's Kiss.

Anebo snad byl *on* ten duch, který se neviditelný vznášel mezi živoucími a šel v jejich stopě.

Cesta dolů byla klidná. Užil si ji.

Evan se prodral ostrým pouštním větrem, aby se nakonec zanořil do zbrojařské dílny. Nasvícený prostor připomínal kobku a nacházel se kousek od oblasti nazvané Vegas Strip, nedaleko rozbité silnice. Evan se nejprve podíval na bezpečnostní kameru na dveřích a zkontroloval, jestli byla před jeho příchodem odpojena, jak určovala stálá dohoda.

Ucítil olej na zbraně a kávu, cigaretový kouř i střelný prach. Podíval se dozadu, přes regály beden se zbraněmi, přes přístroje i pracovní ponky, které byly vyrovnány podle jakési logiky, již se mu nikdy nepodařilo rozluštit.

„Tommy?“

Rachot křesla s kolečky na betonu byl předzvěstí, že se brzy objeví devítiprstý zbrojař. A najednou tu byl, vjel na scénu zleva, zakloněný v křesle značky Aeron. Svářčeské brýle mu dodávaly vzhled noční můry steampunku. Pod motorkářským knírem jiskřil zbytek cigarety Camel Wide – k filtru zbýval tak milimetr. Tommy Stojack vytáhl nedopalek z úst a hodil jej do vodou naplněného umělohmotného pohárku, kde se zasyčením skončil mezi bezpočtem již mrtvých soukmenovců. S ohledem na zdejší arzenál by jediný špatně umístěný hořící špaček změnil celou zbrojnici ve slavnostní ohňostroj.

Tommy si posunul brýle vzhůru a podíval se na Evana. „O čtvrt hodiny dřív než o čtvrt hodiny dřív. Daly by se podle tebe řídit hodinky.“

„Máš to?“

„Jasně, že to mám. Ale proč to mělo být tak rychle?“

„Na něčem dělám. Je to vysoce osobní.“

„Osobní.“ Tommy vyšpulil spodní ret a zasunul za něj žmo-

lek žvýkacího tabáku Skoal Wintergreen. „Netušil jsem, že tohle slovo máš ve slovníku. Vždycky všechno balíš do přísloví a citátů.“

Lidi, kterým by Evan mohl věřit, by spočítal na prstech Tommyho zmrzačené ruky, a ještě by nějaké zbyly. Od okamžiku, kdy se rozpadla helikoptéra Black Hawk, byl Tommy jedním z posledních zbývajících. A ani tak Evan a Tommy nevěděli nic o osobním životě toho druhého. A vlastně i o svých profesních životech toho věděli jen málo. Z příležitostných zlomků informací si Evan dal dohromady, že Tommy býval špičkový odstřelovač a že prováděl na zakázku výcvik a současně i výzkum a vývoj pro ilegální skupiny provádějící tzv. černé operace, které nebyly ani náhodou tak černé jako Program Sirotek.

Tommy zajišťoval pro Evana palebnou sílu a každou z jeho pistolí vyráběl od základu – na svých strojích tvaroval z kvalitního hliníku pistolové rámy, na kterých se nikdy neobjevilo sériové číslo. Zbraň ducha. Pak jednoduše sesadil rám s mechanismem, vybavil pistolí špičkovými mířidly Straight Eight a protaženou hlavní se závitem, aby na ni bylo možné nasadit tlumič. Stejně tak i oboustrannou pojistkou palce, protože Evan dával přednost střelbě levačkou. Všechny pistole si objednával v matové černi, aby mohly zmizet ve stínu, jak se také dělo.

Jakmile Evan vstoupil do Tommyho doupěte, ten se odrazem boty přesunul od bedny s reaktivními granáty k pracovnímu ponku, kde se, konečně, se skřípáním podrážek postavil.

Na olejem prosáknutém silikonovém ubrusu stál notebook a ležela úzká pistole. Ta vypadala jako jedna z Evanových 1911, jen jako by za sebou měla dietu.

„Tak jsem pro tebe tuhle holku trošičku zeštíhlil,“ okomentoval ji Tommy. „Co tomu říkáš?“

Evan ji zvedl. Držel ji a měl z ní zvláštní pocit. Jeho běžná pistole přeríznutá napůl. Byla sotva širší než 15gramové náboje s dutou špičkou Speer Gold Dot, které se do ní používaly. Otočil ji v ruce a pak zpátky. „Ta hmotnost ještě potřebuje upravit.“

„To je tvůj způsob, jak říct: ‚Díky, brácho, jsi ZVD. Zázrak všedního dne.‘“

Evan ukázal na mířidla. „Tohle taky.“

Tommy poslal přes pracovní stůl upravené pouzdro. „A tady je speciální pohotovostní kydex na míru.“

Evan si ještě párkrát potěžkal zbraň. „Upřímně řečeno jsem si ani nebyl jistý, jak si s tím poradíš.“

„Poradím,“ škulbl Tommy hlavou zpupně dozadu. „Hochu, já jsem kalibroval laserovou zbraň pro námořnictvo, která uměla sundat z oblohy drony. V terénu jsem testoval samonaváděcí střelivo pro odstřelovače z DARPA, co mění uprostřed letu směr. Ladil jsem chytrý mířidla, co ti *nedovolí* zasáhnout přátelský cíl.“ Zkřížil ruce na prsou. „Myslím, že propašování ruční zbraně přes pár ufuněných agentů z letištní ochranky zvládnou taky.“ Luskal prsty a ukázal na olepenou kávovou konvici, která bublala za Evanem. „Podej mi ji.“

Evan nalil Tommymu do hrnku a musel si otřít ruce o hadr na čištění zbraní. Tomy usrkl kávu přes tabákem nacpaný spodní ret. Pak si zapálil další camelku. Evanovi došlo, že jediný důvod, proč Tommy nekouří dvě naráz, bude v tom, že ho to ještě nenapadlo.

Zbrojař vytáhl z naduté kapsy osminábojové zásobníky Wilson a nabídl mu je. „Otestuj ji.“

Evan zasunul první zásobník, nasadil si brýle a sluchátka a vydal se k testovacímu tunelu. Tam vystřílel bez problémů všech čtyřadvacet nábojů. Pak lehce pokývl hlavou.

Vrátil se zpátky k pracovnímu stolu. „Co dělá atriální fibrilace?“

Tommy mávl rukou. „Mezi úderama navíc mi přibývají úderky navíc. Počítám, že jestli to bude dál zrychlovat, stane se ze mě kompletní Iron Man.“ Ukázal pahýlem chybějícího prstu na rozložené předměty. „Dovol, abych ti předvedl názorně. To samý, jako používáš vždycky, ale štíhlejší. ‚Proč štíhlejší, náčelníku Stojacku?‘ mohl by ses zeptat.“ Pahýl prstu zakroužil vzduchem. „Sleduj.“

Tommy popadl zúženou zbraň a strčil ji do prostoru, kde má notebook běžně hard disk a kde si ji přebral nějaký skrytý mechanismus. „Oni na rentgenu nevidí nic než solidní kus hard disku. Aby ta specifikace vyšla, musel jsem použít notebook s třináctipalcovou obrazovkou. Takže kdyby chtěli, abys ho vytáhl a pustil, ty šašci počmáraný z ochranky, bude normálně šlapat. Samozřejmě že tu bouchačku budeš muset očistit, aby čichovej test neodhalil žádný zplodiny. Co se notebooku týče, nacpal jsem do něj pár blbejch tabulek, obecný dokumenty a pár fotek z burzy.“ Zvedl notebook a ukázal jeho elegantní profil. „Vysokorychlostní, nenápadnej.“ Pak ho teatrálně předal Evanovi, číšník předvádějící hostovi Bordeaux. „Běž a dobývej.“ Počastoval ho svým úsměvem se širokými mezerami mezi zuby. „Dobrý vítr a klidný moře.“

Evan si vzal notebook a vydal se ke dveřím.

„Hej.“

Evan se otočil.

„Nikdy jsi nebyl nijak vysmátej, to ne, ale teď mi připadáš výrazně zachmuřenější. To je to ‚vysoce osobní‘?“

„Áno.“

Tommy si ho prohlížel a kroutil si jednu stranu svého motorkářského kníru. Vrásky kolem očí se mu starostlivě prohloubily. „Kdyby ses někde zasek, vyšli kouřovej signál. Nejsem tak starej, abych tě nemohl krejt na šesti.“

„Já vím. Ale tohle je něco, co musím zvládnout sám.“

Tommy pomalu přikývl, ale nespouštěl pohled z Evanovy tváře. „Nezapomeň, co říkal Konfucius: ‚Než se vydáš na cestu pomsty, vykopej dva hroby.‘“

„Jo,“ přikývl Evan, „těch hrobů budu muset vykopat mnohem víc.“

8

Sloužit je mi ctí

Všechno to bylo na houby.

Evan stál před svým pronajatým Chevroletem Impala na okraji Peachoid Road a díval se na objekt, který dal cestě jméno – a který teď z hloubi duše nenáviděl. Evan považoval to monstrum ve tvaru obřího ovoce za osobně zodpovědné za neúspěch svého pátrání.

Nevěděl přesně, co hledá, ale pro začátek by byl na místě nějaký náznak, že v blízkosti věže dopadl na zem Jack a deseti-tunová helikoptéra Black Hawk.

Van Sciverovi Sirotkové byli splněný sen všech teoretiků konspirace. Nešlo jen o zabíjení – jim šlo zabíjení dobře, velmi dobře, ale lidé se už zabíjejí velmi dlouhou dobu. Ne, *tohle* jim šlo nejlíp – vymazat jakoukoliv stopu vlastních činů z oficiálního světa, kde žili všichni ostatní. Nic, čeho by se mohla chytit média, místní policie, FBI, či dokonce CIA. Pohybovali se jako zuřivý hurikán a nezanechávali za sebou ani kapku rosy.

Evan projel cestičky před objektem, včetně příjezdové komunikace, prohledal šachovnicové kousky pole, obhlédl domy i les obklopující nový objekt. Kapku rosy ale hledal zbytečně. Žádný kus vraku, žádná spálená země, žádný Jackův vůz opuštěný u kraje cesty.

Let z Las Vegas s mezipřistáním v Houstonu trval sedm hodin a sedm minut. Urazit 85 kilometrů z letiště Charlotte Douglas International zabralo další hodinu dvacet. Dlouhá cesta na to, aby nenašel vůbec nic.

Ríká se, že pomsta se nejlíp servíruje studená, ale Evan ji upřednostňoval vařící.

Zhluboka se nadechl, naráz měl plíce plné zplodin z auta.

Čtvrté přikázání: *Nikdy to neber osobně.*

Opakoval si je znovu a znovu, dokud tomu jeho hlava málem uvěřila.

Pak nasedl do auta z půjčovny a odjel. Vydrápal se poslední ostrou zatáčkou do svahu a vyrazil skrz houstnoucí les, který v něm probudil vzdálené vzpomínky na stromy obklopující Jackovu farmu.

Zkontroloval si RoamZone. I po dlouhém dni vysoce výkonný lithium-iontový akumulátor udržoval téměř plné nabití. Na krátkou chvíli ho napadlo, co by udělal, kdyby se mu přes něj ozval nějaký další zájemce o pomoc Pana Nikoho – skutečný případ, na rozdíl od téhle osobní mise, na niž teď vyrazil. Vždy, když pomohl některému klientovi, požádal ho, aby našel dalšího – jednoho jediného – osobu, která potřebuje jeho pomoc. A tomu aby předal jeho nevystopovatelné číslo.

Měl pravidlo, které bylo zakódované v Sedmém přikázání: *Vždy jen jednu misi.*

V případě Jacka byl ochotný udělat výjimku.

Zastavil, aby se vydal do obchodu pro balenou vodu. Když se vracel k autu a proléval si ji krkem, přinesl k němu vítr sbor zpívajících hlasů.

Otočil se a uviděl otevřené vchodové dveře baptistického kostela na opačné straně parkoviště. Došlo mu, že je to skutečný

sbor. Ta hudba ho přitahovala. Došel ke kostelu, vystoupal po kamenném schodišti a vešel dovnitř. Lavice byly prázdné, ale zpěváci byli na svém místě, stáli na chóru a na sobě měli dlouhé splývavé gospelové pláště v královské modři. Zkoušeli jakýsi hymnus bez doprovodu nástrojů a byli rozmístěni pod prostým dřevěným křížem, který byl zespoda nasvícen světlem. Vše z pódiá řídil dirigent, postarší muž. Hlasy zněly čistě a pravdivě.

Evanova postava ve dveřích vrhla stín a dirigent se napůl otočil. Jeho ruce se však nadále věnovaly zpěvákům. Pokýval k lavicím na přivítanou.

Evan ucítil obvyklou touhu zmizet, ale ve společném zpěvu bylo tolik síly, že cítil, jak mu stoupá páteří. Ta vibrovala jako kytarová struna. Posadil se do poslední řady a nechal se omývat zpěvem.

Harmonie mu přinášela ztracené vzpomínky. Jak se onoho sluncem prozářeného dne probudil v podkrovním pokoji na Jackově farmě. Jak šel lesem za Jackem a malýma nohama došlapoval do jeho velkých stop. Vzpomněl si na kadenci Jackova hlasu, na to, jak na něj během večerních studijních seancí ani jednou nezvedl hlas. Jack ho naučil všechno, od bitevní taktiky Alexandra Velikého přes základní fráze v indo-iránských jazycích až po etiketu připíjení ve skandinávských zemích – nic nesměli podcenit. I ten nejmenší detail mohl Evanovi v poli zachránit život.

Nebo ho zabít.

Vybavil si arabského finančníka, který zíral mývalíma očima a na krku měl od Evanovy garroty zářez v podobě pŭlměšíce. Na tlustého chlapíka, plešatého jako mimino a zahaleného pouze v ručníku, který na něj civěl neživotnými očima skrz mlhu v parní lázni, zatímco mu z prŭstřelu nad levým okem odkapávala krev. Na muže, který měl hlavu zabořenou do jakéhosi hnědožlutého východoevropského pokrmu – obličej v polévce, týl hlavy pryč.

Přemýšlel o tom, co provede Van Sciverovi a všem jeho lidem, kteří se mu připlou do cesty.

Sborový zpěv skončil. Než se stačili rozptýlit, dirigent si odkašlal, aby zdůraznil dramatický efekt, a pronesl ke zpěvákům: „Teď, než se vrátíte zpátky ke svým služebním vozům a nakupování v supermarketu a píchačkám, popřemýšlejte trochu o práci, kterou děláte, i o životě, který vedete. Až jednoho dne budete zpět tady v kostele, zavření v rakvi, bude to všechno, co po vás zbyde.“ Pak na ně mávl svráštělou rukou a řekl: „Tak už běžte.“

Zpěváci a zpěvačky se rozptýlili, kostel zaplnilo žertování a hovor. Pár se jich podívalo jeho směrem a on na ně mile kývl hlavou. Lidé zapomenou na všechno, co pro ně nepředstavuje hrozbu, a Evan netoužil po tom, aby si ho pamatovali.

Zvedl oči k září za oltářem a přemýšlel, jakou víru v sobě lidé nosí a k čemu je tato víra dokáže přimět. Za krátkou dobu, co prožil na téhle planetě, viděl tolik mrtvých pohledů, tolik tváří, jichž se dotkla sinalost smrti. Ale nikdy nezavíral oči před lidskostí, která prozařovala skrze praskliny těchto narušených převleků. Jack se o to postaral. Uložil ten paradox do Evanovy mysli i do jeho srdce. Dalo by se vlastně říct, že tohle ho zachránilo. Ale vybíralo si to i svou daň.

Evan už se začínal zvedat, když se k němu dirigent otočil a zachytil jeho pohled. Postarší muž se k němu kulhavě vydal uličkou mezi lavicemi. „Naše alty jsou příliš nízké a tenory zase hrozně ostré. I když by člověk řekl, že se to nějak vyrovná.“

„Mně to znělo dokonale,“ zhodnotil to Evan. „Nemám ovšem vycvičený sluch.“

„Určitě ano.“ Muž si těžce dosedl do lavice vedle něj, zhluboka vdechl, jako kdyby do něj proudil vzduch skrz nějaké měchy.

„Tak já vás nebudu rušit, pane,“ řekl Evan.

„Farář.“

„Pane faráři. Díky, že jste mi dovolil poslouchat.“

„Člověk nevejde do kostela jen tak bez důvodu.“

Evan k němu choval úctu, a tak ho nepřesvědčoval o opaku.

Farář se opřel dozadu, překřížil paže a zahleděl se na klenutý

strop. Evan ucítil důvěrně známou touhu odejít, ale došlo mu, že momentálně nemusí nikde být. Farář se poškrábal na předloktí, očividně taky nikam nespěchal.

Evan znovu popřemýšlel o mužových slovech. Rozhodl se zvednout rukavici.

„Co je důležitější?“ zeptal se ho.

„Jak důležitější, z čeho teď vybíráte?“

„Nakonec. Na čem víc záleží? Na práci, kterou odvedeme, nebo na životě, jaký žijeme?“

„Mluvte v jednotném čísle, synu. Já. Divil byste se, jak výrazná je to změna.“

Evan se odmlčel. Pak řekl: „Na čem záleží víc? Na tom, co jsem udělal, nebo jaký život vedu?“

Farář měl pravdu. Ta slova rezonovala v Evanově těle i za jeho obličejem jinak.

„Vycházíte tedy z předpokladu, že jsou to dvě věci,“ řekl farář. „Něčí práce a něčí život.“

„V některých případech.“

„Jako je ten váš?“

„To se ještě uvidí.“

Farář se zamračil a pak výrazně kývl hlavou. Provést hluboké pokývnutí vyžadovalo značnou dávku důstojnosti, ale jemu se to povedlo dost dobře. „Dodržujete příkázání, synu?“

Evan se div neusmál. „Ano, pane faráři. Do jednoho.“

„Tak od nich začněte.“

Evan se na chvilku odmlčel a pak změnil téma. „Dokážu si představit, že jen málo lidí je propojeno s touhle komunitou tak dobře jako vy.“

„Tak to uvažujete správně.“

„Nemluvilo se tu teď někdy o lidech z vládních institucí, kteří by se pohybovali městem? O helikoptěře? O požáru?“

Farář pozvedl obočí. „To tedy ne.“

„O podezřelé aktivitě poblíž –“ lehce zaváhal, než vyslovil jméno svého úhlavního nepřítele – „Peachoidu?“

„Ne.“

„Co třeba vesmírné lodě, které vytvářejí kruhy v obilí?“ Evan se zadíval do vodnatých očí starého muže. „Žertuju.“

„Co je to za nesmysl?“

„Měl jsem se sejít s kamarádem u té vodní věže ve tvaru broskve.“

„Proč mu nezavoláte?“

„Je to dávno, co jsem ho ztratil. Domluvili jsme si setkání přes internet.“

„Hm.“ Farář chvíli přemýšlel. „Jste si jistý, že je to ten správný?“

Evanem projela vlna očekávání a v lavici se lehce napřímil. „Správný kamarád?“

„Správný Peachoid. Titíž lidé postavili o něco menší v Clantonu, v Alabamě.“

Tohle znamenalo, že Evan ve skutečnosti nedodržel všechna příkázání. Přehlédl to první: *Nic nepředpokládej*.

Vstal. „Díky, pane faráři. Ani nevíte, jak užitečné byly vaše rady.“

„Sloužit je mi ctí.“

Evan potřásl nataženou rukou, hrubou jako smirkový papír. „Stejně jako mně.“

9

Vzkaz ze záhrobí

O pět hodin a třicet osm minut později stál Evan na okraji silnice I-65 mezi Birminghamem a Wetumpkou a zíral na dvou-tisícilitrovou verzi téže děsivé stavby.

O dvacet sedm minut poté jeho světla zachytila Jackovo auto zaparkované u okraje silnice, která sloužila současně jako protipožární bariéra a přetínala bavlníkové pole mizící v temnotě, možná i v nekonečnu.

Vystoupil z impaly, poprvé vytáhl z pouzdra tenkou pistoli ARES a váhavě se vydal k vozu. Bylo tu dostatečně chladno na to, aby se venku cítil nepříjemně, ale on vůbec neměl v úmyslu se cítit nepříjemně. Malou baterkou Maglite prosvítil okna, aby uviděl napáchané škody. Prořezané čalounění sedadel, roztroušené dokumenty z přihrádky, proražené díry ve stropu kabiny. Hledali stejně usilovně, jak předpokládal. Hledali cokoliv, co by je mohlo přivést k Evanovi.

Jeho dech vytvářel na okně mlhu. Evan zíral na znetvořený interiér a přemýšlel, kolik let Jack leštil palubní desku, luxoval švy čalounění a opravoval nátěr. Hrozilo, že z jeho uzamčeného spodního rohu srdce vyletí vztek a žal, a tak si chvilku počkal, až se zase všechno usadí.

Obešel auto a hledal nástražná zařízení. Nic neviděl.

Vůz byl odemčený. Byl dvacet let starý, ale panty při otevření nevydaly skoro žádný zvuk. Jackovy panty se prostě skřípat neodvážily.

Evan se posadil na místo, kde sedával Jack.

Lituješ toho? Co jsem ti provedl?

Položil ruce na volant. Zdrsněné PVC bylo v poloze deset a dva vybroušené dohladka. Místa, kam Jack pokládal ruce.

Chtěl jsem slyšet tvůj hlas.

Koutkem oka zaznamenal Evan kus vlisované kapsy na mapu ve spodní části dveří. Natáhl tam ruku a zvedl do záře okolního světla Jackovy klíčky.

Zvláštní.

Jack své klíčky nikdy nenechával ve voze.

Řídil se svými návyky. Druhé přikázání vždy bylo jeho oblíbené: *Jak děláš cokoliv, tak děláš všechno*. Drilem ho dostal Evanovi do buněk.

Existovala samozřejmě pravděpodobnost, že Van Sciverovi muži sebrali Jackovi klíčky, když ho vzali jako rukojmího. Ale kdyby tomu tak bylo, jakmile by skončili, nehodili by jednoduše klíčky zpátky na sedačku, případně třeba do držáku na pohárek? Dát je do kapsy na mapu v dolní části dveří by vyžadovalo jisté přemýšlení a také trochu úsilí.

Pro mě už je příliš pozdě.

Jack věděl, že ho odsud odvedou.

Zdá se, že tohle je můj devátý život, hochu. Vsadím boty, že mě teď odposlouchávají.

A Jack měl situaci pod kontrolou. Evan hádal, že vystoupil z auta z vlastní vůle. Nechal je odemčené, aby je mohli prohlédnout. Uložil pečlivě klíčky, aby je Evan našel.

Ale proč?

Občas se nám to, co je důležité, ztrácí v mlze. Ale možná bychom tomu měli dát prostor dřív, než... Znáš to.

Jack věděl, že zemře.

Asi... asi chci vědět, jestli je mi odpuštěno.

Evan se díval skrz špinavé čelní sklo. Noc polykala krajinu všude kolem. Evan seděl v kabině Jackova vozu, ale stejně tak se mohl vznášet nekonečném vesmíru.

„Neměli jsme čas,“ promluvil na palubní desku. „Neměli jsme dost času.“

Mám tě rád, synku.

„Rozumím,“ zareagoval Evan.

Přemítal v temnotě a jeho dech se v listopadovém chladu měnil v páru.

Než zemřel, chtěl Jack uspořádat věci s Evanem – to řekl dost jasně. Ale možná jeho slova měla druhý význam. Věděl, že Van Sciver poslouchá. Proto musel mluvit zašifrovaně.

Evan si ten rozhovor přehrával v hlavě, snažil se chytit něčeho, co Jack řekl: *Občas se nám to, co je důležité, ztrácí v mlze.*

Vyznění té věty nebylo pro Jacka typické. Jack byl zemitý člověk, mluvil jasně, stylem bývalého náčelníka policejní stanice. Nebyl květnatý, zřídka kdy mluvil poeticky a k metaforám se uchýloval jen tehdy, když je následně chtěl nějak shodit.

Evan se podíval na klíčky ve své ruce.

... to, co je důležité, se ztrácí v mlze...

To prozření mu zahoupalo žaludkem a jako vlnky projelo až do špiček prstů.

Strčil klíčky do zapalování.

Dobře udržovaný motor naskočil a začal příst jako kočka.

Evan seděl.

Naklonil se dopředu, aby jeho ústa byla co nejbliž chladivému čelnímu sklu. A pak dýchl.

Uběhla celá minuta. A pak další.

Okna se postupně od krajů začínala zamlžovat. Posunul se v sedadle a zadíval se na okno po své levici.

Jak zamlžení postupovalo po skle, pár kousků zůstalo tvrdo-
hlavě čistých. Zachovávaly si neměnný vzhled, zatímco kolem
zaplňoval prostor kondenzát. Postupně se z nich stávala velká
tiskací písmena.

Ve svých posledních minutách napsal Jack pro Evana špičkou
prstu technicky nenáročný vzkaz.

Evan zíral na okno a neodvážil se ani mrknout.

Konečně efekt dosáhl závěrečné fáze. Ze zamlženého okna
vystupovaly pokyny pro Evana.

VYZVEDNI ZÁSILKU

3728 OAK TERRACE #202

HILLSBORO, OR

Jack ho vyslal na poslední misi.

10

Solidní objem škod

Bytový komplex byl tak mohutný, že vypadal jako nějaká obecní stavba. Přes tři metry vysoká brána, kovové žaluzie, komunikační skříňka s bzučákem. Evan se k cíli přibližoval pomalu, kroužil kolem uvedené adresy blok po bloku jako hroznýš stahující svou kořist. Pak zaparkoval za budovou ve stínu stromu – v Hillsboru stromů moc nebylo – a sledoval prostor.

Pronajatá Toyota Corolla páchla falešnou vůní nového auta, ze které mu až slzely oči – zřejmě zásluha nějaké velmi ambiciózní myčky. Evan už teď prováděl sledování tři hodiny, což bylo s ohledem na vůni nového auta pro jednoho člověka příliš.

Kolem pravidelně projížděla auta. Objevila se Tesla Model S a také víc priusů, než by stačil napočítat. Autobusy se skřípěním brzd stavěly na zastávce na protější straně v asi desetiminutových intervalech a chrlily ze sebe různé pracovnice v domácnosti a mladíky zarostlé hustým plnovousem. Evan použil odraz